

Arrest

nr. 114 534 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. STESSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 12 juli 2013 ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 11.07.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§ 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste en een tweede middel aan:

"Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel; Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn; Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel morele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven; Dat de bestreden beslissing vooreerst gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens; Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar

toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen en de voorgelegde gegevens zelfs incorrect heeft beoordeeld en derhalve haar beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens; Dat door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat de ziekte waaraan verzoekster lijdt geen risico zou inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen; Dat in de objectieve en verifieerbare medische attesten welke werden gehecht aan het verzoekschrift, van de haar behandelende artsen, en welke werden opgevraagd door de ambtenaar-geneesheer, de medische aandoening waaraan verzoekster lijdt uitvoerig werd uiteengezet en kan worden afgeleid dat er voor de medische aandoening waaraan verzoekster lijdt een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is; Dat de ziekte waaraan verzoekster lijdt, met name diabetes, hypertensie, aderverkalking (met reeds hartinfarct tot gevolg), depressie en PTSD bij uitblijven van behandeling immers de dood tot gevolg heeft! Dat één en ander blijkt uit de verklaring van de behandelende arts van verzoekster, Dr. Patrick ROGIERS; Dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 12 juli 2013 heeft gebaseerd, niet kan gevolgd worden en er zich hierbij ernstige vragen kunnen worden gesteld; Dat de redenering van de ambtenaar-geneesheer, waarbij hij stelt dat de ziekte niet ernstig en direct levensbedreigend is, dan ook geen steek houdt en zelfs de zorgvuldigheidsplicht schendt; zie RvV 92.444 Dat de ambtenaar-geneesheer immers dient na te gaan of de ziekte ernstig is, welke behandeling er dient te worden gevolgd en of deze beschikbaar is in het land van herkomst, hetgeen de ambtenaar-geneesheer in casu heeft nagelaten; Dat de ambtenaar-geneesheer aangaande de ziekte van verzoekster geen enkel waardeoordeel velt, noch onderwerpt hij de voorgelegde medische verslagen aan een inhoudelijke commentaar en gaat er kennelijk vanuit dat de medische aandoening in hoofde van verzoekster wel aanwezig is, doch beperkt er zich ten onrechte toe te stellen dat verzoekster niet zou lijden aan een ziekte die een bedreiging vormt voor haar fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, nu deze, gelet op de in België gevolgde behandeling, onder controle is; Dat aanvraag tot regularisatie op basis van medische redenen nochtans wordt aangevraagd nu behandeling in België goede resultaten oplevert en behandeling in het eigen herkomstland niet toegankelijk of beschikbaar is; Dat de ambtenaar-geneesheer niet motiveert wat het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling betreft, wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf; Dat daardoor verder niet kan worden vastgesteld of er werd nagegaan of de ziekte of aandoening van verzoekster een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling; Dat verweerder derhalve uit het advies dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor het leven van verzoekster afleidt dat er evenmin sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, hetgeen geen steun vindt in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet; Dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen verwijst naar artikel 3 EVRM of naar een levensbedreiging, doch van toepassing is op drie verschillende situaties, namelijk op een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf:

- Ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven;
- Ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit;
- Ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling;

Dat de interpretatie van verweerder dan ook te beperkend is; zie RvV 92.397 - RvV 92.661 - RvV 109.025. Dat artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet inderdaad een ruimere bescherming biedt dan enkel direct levensbedreigende ziektes; Dat bovendien uit de attesten van de behandelende artsen blijkt dat verzoekster zelfs niet in de fysieke mogelijkheid is, reis naar het herkomstland te ondernemen; Dat terugkeer van verzoekster dan ook wel degelijk een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit; Dat immers behandeling en opvolging in de praktijk niet beschikbaar is, hoewel de medische problematiek van verzoekster, adequate behandeling vereist; Dat de motivering in de bestreden beslissing dan ook indruist tegen de inhoud van de voorgelegde medische attesten en de conclusie van verweerder strijdig is met het advies van de behandelende arts, minstens is de conclusie van verweerder voorbarig; Dat verweerder verder de mogelijkheid had om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch ten onrechte heeft nagelaten om dit te doen, terwijl een medisch onderzoek het standpunt van de behandelende artsen, zou hebben bevestigd; Dat gezien de medische attesten van de behandelende artsen van verzoekster enerzijds en anderzijds het advies van de ambtenaar-geneesheer op cruciale punten van elkaar verschillen en tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen; Dat door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve

advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren; Dat de ziekte waaraan verzoekster lijdt, zonder adequate behandeling, de dood tot gevolg heeft, hetgeen uiteraard een belangrijke aanslag op de fysieke integriteit en het leven van verzoekster betreft; Dat de beslissing van verweerder bovendien in strijd is met de gegevens welke voorliggen inzake de werkelijke beschikbaarheid/toegankelijkheid van behandeling in het land van herkomst; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen; Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;”

“Tweede middel. Afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens; Dat de bestreden beslissing impliceert dat verzoekster dient terug te keren naar Kosovo, waar verzoekster niet zal kunnen genieten van de vereiste medische behandeling; Dat een plotse onderbreking van de huidige medische behandeling, waarin overigens nog bijkomende medische onderzoeken gepland zijn, en een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, niet aangewezen is; Dat de nodige behandeling inderdaad in België gegarandeerd kan worden, doch niet in Kosovo; Dat bovendien uit de verklaring van de behandelende artsen blijkt dat een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, de gezondheidssituatie van verzoekster enkel nog zou verergeren. Dat verzoekster, gelet op de medische verslagen van de haar behandelende artsen, voldoende aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico loopt in Kosovo te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling; Dat het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 EVRM kan worden vastgesteld; Dat de bestreden beslissing dan ook artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt; Dat het evenwel volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens niet mogelijk is verzoekster gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor haar leven bestaat; (EHRM, 15 november 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);”

2.2. In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij betoogt dat de beslissing gebaseerd werd op onjuiste feitelijke gegevens en dat niet blijkt dat de verwerende partij alle elementen in overweging heeft genomen. Voor haar aandoeningen, zijnde diabetes, hypertensie en aderverkalking zou gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk zijn. Volgens haar diende de ambtenaar-geneesheer na te gaan of de behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou een ruimere bescherming bieden dan enkel direct levensbedreigende ziektes. De nodige behandeling zou niet gegarandeerd kunnen worden in Kosovo. Volgens haar diende de ambtenaar-geneesheer haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

De bestreden beslissing wordt gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat uit het standaard medisch attest niet kon worden afgeleid dat verzoekster aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De ambtenaar-geneesheer stelde op 11 juli 2013 een advies op dat onder meer luidt als volgt:

"Uit de standaard medische getuigschriften d.d. 30.05.2012 en 04.06.2012 en de medische stukken d.d. 04.06.2012 en 05.06.2012 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de diabetes geldt dat behandeling in eerste instantie dient te bestaan uit dieet en voldoende lichaamsbeweging, er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet zou volstaan, hetzelfde kan gezegd worden over de sequellen van hartlijden (hetgeen overigens een te vage omschrijving is van de mogelijke problematiek). Aangaande de PTSS of depressie dient gesteld dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin. De behandeling van deze aandoeningen door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Verzoekster betoogt dat uit de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet blijkt dat een ziekte slechts aanleiding kan geven tot de afgifte van een verblijfsmachtiging indien deze ziekte actueel een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt. Het feit dat deze terminologie gebruikt wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer impliceert evenwel niet dat deze *in casu* een beoordelingsfout zou hebben gemaakt. Het is namelijk niet kennelijk onredelijk om de vereiste dat "een reëel risico voor het leven" dient te worden aangetoond in een medisch advies te omschrijven als een aandoening die actueel geen reëel risico inhoudt. De ambtenaar-geneesheer heeft derhalve geen voorwaarde aan de wet toegevoegd, doch slechts een redelijke invulling gegeven aan het begrip "reëel risico voor het leven", waarbij hij heeft tevens rekening heeft gehouden met de vraag of er sprake was van een "kritieke gezondheidstoestand" en het "stadium van de ziekte". Hij heeft daarenboven toegelicht dat hij zich hiervoor baseerde op de rechtspraak van het EHRM, hetgeen te verantwoorden valt, nu uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006, waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd blijkt dat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM als leidraad dient te worden gehanteerd bij de beoordeling van de vraag of een aandoening voldoende ernstig is om een verblijfsmachtiging toe te staan (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 36*).

Verzoekster steunt haar kritiek op het medisch attest van 29 maart 2013 dat als bijlage is toegevoegd aan het verzoekschrift. Voornoemd medisch attest bevindt zich niet in het administratief dossier en wordt ook niet vermeld in het advies van de ambtenaar-geneesheer. Verzoekster kan het medisch attest niet voor het eerst voorleggen aan de Raad. Aan de gemachtigde kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem niet bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De Raad van State besluit in het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010: *“Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten”*.

Uit vornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen, moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoekster baseert haar kritiek enkel op het medisch attest van 29 maart 2013 en betreft de medische attesten waarop de bestreden beslissing steunt niet in haar middel.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk zijn. Deze vaststellingen zijn: *“Aangaande de diabetes geldt dat behandeling in eerste instantie dient te bestaan uit dieet en voldoende lichaamsbeweging, er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet zou volstaan, hetzelfde kan gezegd worden over de sequellen van hartlijden (hetgeen overigens een te vage omschrijving is van de mogelijke problematiek). Aangaande de PTSS of depressie dient gesteld dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin. De behandeling van deze aandoeningen door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard”*.

Verzoekster geeft daarnaast aan dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet enkel toelaat een verblijfsmachtiging af te geven in het geval er sprake is van een gezondheidsprobleem dat actueel levensbedreigend is, doch ook indien de persoon die een verblijfsmachtiging aanvraagt, lijdt aan een ziekte die op termijn een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit bij gebrek aan een adequate behandeling in het land van herkomst. Zij brengt echter geen gegevens aan waaruit kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die in de toekomst niet adequaat kan behandeld worden in het land van herkomst, zodat dient te worden gevreesd dat een dergelijk reëel risico bestaat. Zij toont dan ook niet aan dat de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk oordeelde dat de aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het enkele feit dat verzoekster een andere mening is toegedaan dan de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Aangezien de ziekte actueel geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster inhoudt en haar toestand niet kritiek is, is het niet kennelijk onredelijk te besluiten dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar bestaat voor een terugkeer naar het land van herkomst.

Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vermelde risico. De ambtenaar-geneesheer is dan ook niet verplicht om in zijn advies te motiveren waarom hij het niet nodig acht de vreemdeling aan een verder onderzoek te onderwerpen. Een schending de door verzoekster opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond. De Raad laat tot slot gelden dat de Belgische rechtsorde geen precedenterrechtspraak kent.

De twee middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC